

обвисналь се белей. Чохяний черь контошь,
съ личина обшить, обтяга се о кръста.
Разчесана из пъть, коса дели се гъста
надъ белите лица, като на вранъ крило,
отсянка хвърлила надъ бялото чело,
едвакъ пристегната съ шамия липиоканска.

Отъ ведри образи вей свежома балканска
спокойна, охладна и милва и ласкай.

А въ тъмните очи, като че въ някой край
вълшебенъ, погледи преплитать се замаяни,
и сънашь искать те да изповядать тайни,
въ душевни глубини закрити отъ света, —
тякъ негли някому румяните уста
би подзагатнали съ усмивка мимолетна,
но никога и съ речъ . . . По равнината цветна
се гонятъ издалечъ разтирени деца.

Какъ грехъ пълните божурени лица!

Подхвърлятъ тукъ, а тамъ подлавятъ вникомъ топка;
на изпреварване прескачатъ татъкъ колка —
тезь съ барабаръ нозе, ония съ пернать бягъ;
хе татъкъ пъкъ едно, подхвърлило калпакъ,
огъва се, рече подйело да го хване —
придъбва друго змигъ, презъ рамо го прехване,
отритне го и съ снажъ отбягва настрани . . .

Ей върволицата полека стръмвен
подейма — дего слъ, на върхътъ, и граждани
и селени съ зори на празданикъ насъбрани.

Отколя никога на Света Петка храмъ
было на тоя върхъ. И пазяло се тамъ,
отъ нейната ръка ужъ, прешленъ чудотворенъ,
увить во платъше чохяно и затворенъ
въ кутийка сребърна. Днесъ заралъ тоя храмъ,
въ селата околи и въ Каменградъ, едвакъ
у стари хора е запазенъ тъменъ споменъ . . .
Отъ кържалните подпаленъ, вероломенъ
пожаръ следите ну свети е изличилъ,